

Під куполом цирку

Лариса Письменна

Тоненька постать у вогнисто-червоному трико перелітала з трапеції на трапецію — легко й пластично. Темна чаша цирку німотно мовчала — ознака найвищої нервової напруги.

Їх було шестеро — повітряних акробатів у вогнисто-червоних трико, всі спритні й сміливі, але ця — мов промінчик, до неї тягнулися погляди. Наймолодша і найспритніша, тому найкращі й найнебезпечніші номери припадали їй. І ось, коли нерви глядачів болісно-солодко напружились, дівчина-промінчик після карколомного сальто під самим куполом цирку зненацька зірвалася.

Темна чаша цирку глухо охнула, люди посхоплювалися на ноги.

Ні, акробатка не вбилася, вона впала у сітку. Просто зірвався номер, і тепер вона мусила повторити. Під гримом непомітно було, як сплотніли їй щоки, коли вона мотуззяною драбинкою швидко здіймалася вгору. Ось стала на трапецію: зараз їй подадуть знак.

Дівчина напружилася, щоб глядачі не помітили, як тремтить усе її тіло, і, очікуючи, дивилась на акробата у вогнисто-червоному трико, кремезного і вже не дуже молодого. То він мав подати їй знак. Вона чекала. Треба не зірватися. Виструнчилася, приготувалася. Але була вона тепер як погаслий промінчик.

Кремезний акробат не подав знаку. Він розгойдався і після подвійного сальто впав у сітку. За ним один по одному попадали ще четверо. Під куполом лишилася тільки вона — тоненька, розгублена. Нараз, зрозумівши, засвітилася знов і ринулась у сітку останньою.

Хвилина мовчання, і цирк вибухнув оплесками.

— То це був всього-на-всього трюк, — муркнув огрядний чоловік з широкою ніжно-рожевою лисиною. — А я вже злякався...

В його голосі бринів осуд, ніби хтось хотів йому підкинути фальшиву монету.